

osoby tímto k přijetí zboží zmocněné, nebo — bylo-li zboží svěřeno dopravci — tento se zbaví faktické moci nad zbožím a kupitel neb osoba jím k přijetí zboží zmocněná nabude této moci (srv. Staub-Pisko čl. 347, § 19). Že tomu tak jest, plyne též z příkladů uvedených v motivech k § 87 j. n. co do listin, jimiž skutečné převzetí (odevzdání) se dokazuje (zpáteční listy pošty nebo dráhy). V tomto případě bylo by sporné zboží jen tenkrát žalovanému skutečně odevzdáno, pokud se týče jím skutečně převzato bývalo, kdyby se bylo dostalo do oné faktické moci žalovaného samého nebo firmy G. Zásílatel, jehož prostřednictvím žalobkyně dle dopisu žalovaného ze dne 9. dubna 1920 měla odeslati zboží, byl pouhým dopravcem zboží, nikoliv osobou žalovaným k přijetí zboží ve smyslu výše naznačeném zplnomocněnou. Zboží nedostalo se tudíž do faktické moci žalovaného, i kdyby snad žalobkyně byla je odevzdala F-ovi za účelem dopravy, a ne jen, jak rekursní soud sám předpokládá, uložila u něho zboží ve smyslu čl. 343 obch. zák., což na žádný způsob nelze pokládati za odevzdání po rozumu § 87 a) j. n. Schází tedy podstatná náležitost § 87 a) j. n., totiž listinný důkaz skutečného převzetí zboží žalovaným, i nemůže proto ve sporu Cg II 228/20 místní příslušnost krajského soudu v B. o toto ustanovení zákona býti opírána. 2. Ustanovení § 99 j. n. předpokládá věc, která jest nesporně vlastnictvím žalovaného. Zde však otázka, je-li zbcží u speditera F-a uložené vlastnictvím žalovaného (nebo firmy G. nebo žalobkyně), jest sporná a nelze ji rozhodnouti bez řešení věci samé. Následekem toho nemůže toto zboží býti pokládáno za vlastnictví žalovaného ve smyslu § 99 j. n., které by zakládalo místní příslušnost dovolaného sborového soudu ve sporu Cg II 249/20. Ježto ani jiné důvody příslušnosti krajského soudu v B. dány nejsou, bylo vyhověno dovolacímu rekursu žalovaného.

Čís. 1101.

Dědic, přihlásivší se k pozůstalosti, jest oprávněn, schváliti po případě i konkludentním činem zůstavitelovo jednání.

(Rozh. ze dne 21. června 1921, R I 779/21.)

Majitel žalované firmy Josef M. byl dne 3. října 1919, — kdy podpsal plnou moc právnímu zástupci ku vedení sporu, o nějž tu jde — blbým, jak překázáno lékaři, opatrovník ani odpůrce nebyl mu zřízen: dne 16. prosince 1919 Josef M. zemřel, dědička jeho Olga M-ová dala pak plnou moc dosavadnímu právnímu zástupci. O žalobě rozhodl procesní soud první stolice ve věci samé. Odvolací soud zrušil rozsudek i řízení mu předcházejší a žalobu odmítl. Důvody: Poněvadž žalovaný v čase vydání plné moci až do své smrti 16. prosince 1919 nebyl zákonným zástupcem zastoupen, jest řízení, v první stolici provedené, dle § 477 č. 5 c. ř. s. zmatečným. Řízení to nemohlo však ani řádným způsobem dle citovaného § 477 čís. 5 c. ř. s. býti dodatně schváleno. Schválení ve smyslu § 6 odstavec druhý c. ř. s. mohlo se státi toliko za jeho života opatrovníkem, dodatně zřízeným. Jakmile Jiří M. zemřel 16. prosince 1919, měl soud první stolice dle § 7 odstavec první c. ř. s. vysloviti zmatečnost řízení. Podstata pozůstalostní Jiřího M-a zastoupená osobami

příčetnými, pokud se týče zákonně zastoupenými jest zcela jiný právní subjekt. Nemůže se proto napravití jednání zmatečné tím, že schválena byla pozůstalostním soudem plná moc Olgou M-ovou, jménem jejích nezletilých dětí ani nepodepsaná, znova právnímu zástupci vydaná. Poněvadž jest zde duvod zmatečnosti § 477 čís. 5 c. ř. s., nebylo třeba pouštět se do zkoumání odvolacích důvodů a poukazují se tyto na toto rozhodnutí. Pro zmatečnost byl dle § 477 čís. 5 c. ř. s. a § 478 c. ř. s. rozsudek i s předchozím řízením zrušen jako zmatečný, a žaloba se svou závěrečnou prosbou odmitnuta, poněvadž již dle § 230 c. ř. s. hned po vznesení vrácena býti měla.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil soudu odvolacímu, by vyřídil odvolání nehledě k domnělému důvodu zmatečnosti.

Důvody :

O tom, že majitel žalované firmy, Jiří M. v čase podání žaloby byl blbým a nepřičetným a proto potřeboval zákonného zástupce, vzhledem k posudku slyšeného znalce nelze důvodně pochybovati. Ježto pak takovýto zástupcem v řízení zastoupen nebyl, byl tu ovšem zmatek po rozumu § 477 čís. 5 c. ř. s. Mylným jest však názor odvolacího soudu, že zmatečnost nebyla odstraněna. Pozůstalost Jiřího M-a není, jak odvolací soud se domnívá, zcela jiným subjektem právním. Stanovit § 547 obč. zák., že pokud dědic nepřijal pozůstalosti, jest tak, jakoby ji posud držel zemřelý, dědic přijavší pozůstalost však nastupuje v příčině toho na místo zemřelého a cta pokládají se vzhledem k jiným osobám za touž osobu. Olga M-ová, která k pozůstalosti Jiřího M-a jménem svým a jako poručnice nezletilých dětí zemřelého se přihlásila, byla tudíž beze všeho oprávněna schváliti čodatečně vedení rozepře s právním účinkem v § 477 čís. 5 c. ř. s. uvedeným. Takovéto schválení a důsledkem toho odstranění sběhnuvší se zmatečnosti dlužno spatřovati v tom, že Olga M-ová byvši procesním soudem dle § 6 c. ř. s. k tomu vyzvána, dala plnou moc dru S-ovi, který vedl spor za Jiřího M-a a předložila mocný list soudem pozůstalostním schválený, a že dr. S. na dále za žalovanou stranu ve sporu vystupoval a jednal (§ 863 obč. zák.). Neprávem tedy odvolací soud zrušil rozsudek soudu první stolice a předcházející řízení jako zmatečné a odmítl žalobu.

Čís. 1102.

Právní povaha blankoakceptu. Nemá vlivu na směnečný nárok, přijal-li vydatel podpis sice teprve po přihlášce pohledávky ke konkursu, ale ještě před žalobou.

Zákon ze dne 9. června 1872, čís. 88 ř. zák. nevztahuje se k směnečným prohlášením, z nichž směnečný nárok se neodvozuje.

Dvouletou lhůtu (§ 28 čís. 3 konk. řádu) jest počítati ode dne vyhlášení konkursu, i když mu předcházelo řízení vyrovnávací.

(Rozh. ze dne 21. června 1921, Rv I 215/21.)

Žalobce (Bohumil H.) přihlásil ke konkursu, jenž uvalen byl na jmění jeho bratra Jaroslava H. dne 30. ledna 1918 a jemuž bylo předcházelo řízení vyrovnací, pohledávky ze směnek, vydaných dne 10. listopadu